

Moed der wanhoop

Beschrijving

Vaak heb ik fragmenten gelezen over de vliegtuigramp van een rugby elftal in de besneeuwde hoogvlakten van de *Andes*. Laatst las ik weer een mooi verhaal over de toen betoonde moed der wanhoop:

Op 13 oktober 1972 was vlucht 571 van de Uruguayaanse luchtvaartmaatschappij, met in totaal 45 mensen aan boord, onderweg van *Mendoza, Argentinië*, naar *Santiago, Chili*. Van de 40 passagiers aan boord waren er 19 lid van het rugbyteam de *Old Christians Club*, dat naar Chili vloog om tegen een Engels rugbyteam te spelen. De overige 21 passagiers bestonden uit vrienden, familie en supporters van de teamleden.

De laatste foto van vlucht 571 vóór de crash. (Gustavo Nicolich kijkt naar de camera, in het witte overhemd, staand.)

Terwijl hij de Andes overstak, dacht de onervaren co-piloot van vlucht 571 ten onrechte dat ze hun bestemming hadden bereikt en begon af te dalen naar wat hij dacht dat de internationale luchthaven van Santiago was. Daarbij raakte het vliegtuig een berg, waarbij beide vleugels en de achterkant van het vliegtuig werden afgescheurd. Het resterende lichaam van het vliegtuig gleed de berg af en kwam op een gletsjer tot stilstand.

Ruim een kwart van de inzittenden van het vliegtuig overleed als gevolg van de eerste botsing met de berg. Die nacht stierven nog vijf mensen aan hun verwondingen. Ten einde binnenin een primitieve schuilplaats te creëren, verwijderden de passagiers de stoelen uit de romp van het vliegtuig.

Sommige overlevenden kamperen buiten het resterende deel van het vliegtuig.

Binnen een uur na de crash van vlucht 571 werd de Chileense *Search and Rescue* op de hoogte gebracht van de verdwijning ervan. Ambtenaren kwamen al snel tot de conclusie dat het vliegtuig ergens in een afgelegen gebied van de Andes was neergestort; een gebied dat over land niet te bereiken was.

Zoekgroepen uit drie landen zochten naar het vermiste vliegtuig. Omdat het vliegtuig wit was, ging het op in de sneeuw, waardoor het vanuit de lucht onzichtbaar werd. Op een gegeven moment probeerden de overlevenden verschillende lippenstiftstiften uit de bagage te gebruiken om een SOS-bericht op het dak van het vliegtuig te schrijven, maar gaven deze poging op nadat duidelijk werd dat ze niet over de noodzakelijke hoeveelheid lippenstift beschikten om letters te maken die duidelijk herkenbaar zouden zijn uit het vliegtuig. de lucht.

Geen hoop meer

De eerste zoektocht werd na acht dagen geannuleerd. De overlevenden van de crash hadden een kleine transistorradio in het vliegtuig gevonden en *Roy Harley* hoorde voor het eerst het nieuws dat de zoektocht was geannuleerd op hun 11e dag op de berg. *Piers Paul Read* in *Alive: The Story of the Andes Survivors* (een tekst gebaseerd op interviews met de overlevenden) beschreef de momenten na deze ontdekking:

De anderen die zich om Roy heen hadden verzameld, begonnen toen ze het nieuws hoorden te snikken en bidden, allemaal behalve Parrado, die kalm naar de bergen keek die in het westen rezen. Gustavo [Coco] Nicolich kwam uit het vliegtuig en toen hij hun gezichten zag, wist hij wat ze hadden gehoord! [Nicolich] klom door het gat in de muur van koffers en rugbyshirts, hurkte bij de monding van de schemerige tunnel en keek naar de treurige gezichten die naar hem toegekeerd waren. 'Hij jongens,' riep hij, 'er is goed nieuws! Wij hoorden het net op de radio. Ze hebben de zoektocht stopgezet.' In het overvolle vliegtuig heerste stilte. Terwijl de hopeloosheid van hun hachelijke situatie hen omhulde, huilden ze. 'Waarom is dat in vredesnaam goed nieuws?' Paez schreeuwde boos naar Nicolich. 'Omdat het betekent,' zei [Nicolich], 'dat we hier op eigen kracht weg zullen komen.' De moed van deze ene jongen voorkwam een stortvloed van totale wanhoop.

Kannibalisme

Historicus *Piers Paul Read* beschreef later dat: 'De moed van deze ene jongen voorkwam een stortvloed van totale wanhoop.' • Gustavo Nicolich werd later, samen met zeven anderen, op 29 oktober gedood na een lawine die midden in de nacht de romp van het vliegtuig onder water zette.

De overlevenden hadden een kleine hoeveelheid voedsel: een paar chocoladerepen, diverse snacks en verschillende flessen wijn. Gedurende de dagen na de crash verdeelden ze dit voedsel in zeer kleine hoeveelheden om hun schamele voorraad niet uit te putten. *Fito Strauch* bedacht ook een manier om sneeuw in water te laten smelten door metaal van de stoelen te gebruiken en er sneeuw op te leggen.

De sneeuw smolt vervolgens in de zon en druppelde in lege wijnflessen. Zelfs met deze strikte rantsoenering slinkt hun voedselvoorraad snel. Er was geen natuurlijke vegetatie en er warengen dieren op de met sneeuw bedekte berg. De groep overleefde door collectief het besluit te nemen om vlees te eten van de lichamen van hun overleden kameraden. Deze beslissing werd niet lichtvaardig genomen, aangezien de meesten klasgenoten of goede vrienden waren. In zijn boek uit 2006, *Miracle in the Andes: 72 Days on the Mountain and My Long Trek Home*, geeft *Nando Parrado* commentaar op deze beslissing:

Op grote hoogte zijn de caloriebehoeften van het lichaam astronomisch! we leden ernstige honger, zonder hoop voedsel te vinden, maar onze honger werd al snel zo vraatzuchtig dat we toch gingen zoeken! keer op keer doorzochten we de romp op zoek naar kruimels en stukjes. We probeerden stukjes leer te eten die we van bagagestukken hadden gescheurd, hoewel we wisten dat de chemicaliën waarmee ze waren behandeld ons meer kwaad dan goed zouden doen. We scheurden de zitkussens open in de hoop stro te vinden, maar vonden alleen oneetbaar bekledingsschuim! Keer op keer kwam ik tot dezelfde conclusie: tenzij we de kleding die we droegen wilden opeten, was

hier niets anders dan aluminium, plastic, ijs en rots.

Alle passagiers waren rooms-katholiek. Volgens Read rationaliseerden sommigen de daad van necrotisch kannibalisme als gelijkwaardig aan het ritueel van de heilige communie, of rechtvaardigden het op basis van een bijbelvers (*niemand heeft grotere liefde dan deze: dat hij zijn leven geeft voor zijn vrienden*). Anderen hadden aanvankelijk bedenkingen, maar nadat ze zich realiseerden dat dit hun enige manier was om in leven te blijven, veranderden ze een paar dagen later van gedachten. Er was een oudere vrouwelijke passagier, Liliana, hoewel ze niet ernstig gewond raakte bij de crash, die weigerde mensenvlees te eten vanwege haar sterke religieuze overtuigingen; ze stierf kort daarna in de lawine.

Op 12 december, nadat de komende zomer de sneeuw in het vliegtuig had doen smelten, namen de overlevenden het besluit â?? precies zoals Gustavo Nicolich zeven weken eerder had voorgesteld â?? dat ze op eigen kracht een uitweg moesten vinden. Uiteindelijk, twee maanden na de crash, vertrokken Antonio Vizint n, Nando Parrado en Roberto Canessa om hulp te zoeken.

Redding

De mannen wandelden een aantal dagen en kwamen steeds meer tekenen van menselijke aanwezigheid tegen. Eerst kampeerplekken en ten slotte een kudde koeien. Op de negende dag ontmoetten de mannen drie vreemden die hen hulp aanboden en contact opnamen met de autoriteiten.

Op de ochtend van de dag waarop de reddingsactie begon, hoorden degenen die op de crashlocatie achterbleven op hun radio dat Parrado en Canessa succesvol waren geweest in het vinden van hulp. Die middag, 22 december 1972, arriveerden twee helikopters met zoek- en reddingsklimmers. De expeditie (met Parrado aan boord) kon de crashlocatie pas in de middag bereiken, omdat het erg moeilijk is om in de Andes te vliegen. Het weer was erg slecht en de twee helikopters konden slechts de helft van de overlevenden meenemen. Ze vertrokken en lieten het reddingsteam en de overgebleven overlevenden op de crashlocatie achter om opnieuw in de romp te slapen, totdat de volgende ochtend een tweede expeditie met helikopters kon arriveren.

De tweede expeditie arriveerde op 23 december bij het aanbreken van de dag en redde de overgebleven overlevenden. Alle overlevenden werden naar ziekenhuizen in Santiago gebracht en behandeld voor hoogteziekte, uitdroging, bevriezing, gebroken botten, scheurbuik en ondervoeding.

Na 72 dagen werden uiteindelijk 16 van de oorspronkelijke 45 passagiers van vlucht 571 gered.

Het moment dat de overlevenden hun redders in beeld krijgen

En hoewel de woorden van Nicolich misschien niet tot de redding van de passagiers hadden geleid, hield hij ze zeker bij elkaar en verzekerde ze dat er nog steeds hoop was. Veel moediger dan dat wordt het niet.

Datum aangemaakt

2023/09/14